

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.184/2021/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. január 19. napján tartott nyilvános ülés alapján a 2022. január 27. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés elfogadásának büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2021. március 2. napján kelt 20.B.53/2020/58. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhén megállapított bűncselekményeket 18 rendbeli vesztegetés elfogadása büntették (Btk. 291. § (1) bekezdés (3) bekezdés c) pont) minősíti.

A vádlottat 150 (százötven) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli.

A szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre, a szociális intézményvezetői foglalkozástól eltiltás tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

A pénzbüntetés egynapi tételének az összegét 1.500 (ezerötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 225.000 (kétszázhuszonötezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztés büntetésre kell átváltoztatni.

A vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Az előzetes mentesítés hatályát veszti, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik.

egyéb érdekelt18 magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott helyesen 9.429 (kilencezer-négy százhuszonkilenc) forintot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott magyar állampolgár.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében Terhelt1 vádlott bűnösségét 18 rendbeli, a Btk. 367. § (1) bekezdésében meghatározott és e szerint minősülő zsarolás büntetében állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év szociális intézményvezetői foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtása esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről, a felmerült bűnügyi költség összegéről és annak viseléséről.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség a vádlott terhére, a jogi minősítés megváltoztatása érdekében, részbeni megalapozatlanság, a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása és a bűnügyi költség viselésének pontosítása érdekében, a vádlott és védője pedig felmentésért jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.51/2020/9. számú átiratában az elsőfokú ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta.

[4] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, melynek keretében széleskörű bizonyítást lefolytatva valamennyi lehetséges bizonyítékot beszerzett és azokat értékelési körbe vonva állapította meg a tényállást, mely megalapozott, mentes a Be. 92. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas.

[5] A bíróság az indokolási kötelezettségének széles körűen eleget tett, ennek keretében helytálló magyarázatát adta annak, hogy a tényállást miért alapozta a vádlott ténybeli beismerő, de a bűnösségét vitató vallomására, valamint tanúvallomásokra és az okirati bizonyítékokra.

[6] Az elsőfokú ügyészi fellebbezésnek a részbeni megalapozatlanságra utaló részét tehát nem tartotta fenn, mert a fellebbezésben hivatkozott vádlotti vallomásrész és az elsőfokú ítélet [8] bekezdésében rögzítettek között – bár szó szerint nem egyeznek – az ügy megítélése szempontjából érdemi különbség nincs, ezért a kifogásolt ítéleti rész iratellenesnek nem tekinthető.

[7] A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelezettsége, így a rögzített tényálláson keresztül új bizonyíték hiányában a vádlott bűnösségét vitató, a bizonyítékok felülmérlegelésén keresztül felmentést kezdeményező vádlotti és védői fellebbezés a másodfokú eljárásban nem foghat helyt.

[8] A megállapított tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartamára, szándékára és a bűnösségére. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét a vádbeli minősítéstől eltérően, erőszakos vagyon elleni bűncselekményként, zsarolás büntettként minősítette.

[9] Az elsőfokú ügyészi fellebbezésben a jogi minősítés kapcsán kifejtetteket osztva kiemelte, hogy a zsarolás jogi tárgya, a vagyoni jog, illetve az ember személyes szabadsága. Az elkövetési magatartás elemei; a haszonszerzés végett másnak erőszakkal vagy fenyegetéssel való kényszerítése arra, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön, és ezzel összefüggésben vagyoni hátrány okozása. A zsarolás törvényi tényállásának alapesete a fenyegetés fogalmát megszorítás nélkül tartalmazza. A fenyegetés súlyos hátrány kilátásba helyezése, mely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. A vádlott tényállásban írt magatartása nem alkalmas a fenyegetés, mint elkövetési magatartás megállapítására. Az, hogy az időszothonban történő tartós elhelyezés, mint cél megvalósítása érdekében, az idős emberek hozzátartozóival szemben, mint feltételt, különböző összegek befizetését határozta meg, komoly félelem kiváltására nem volt alkalmas. Kétségtelen, hogy az érintettek döntéshozatalát ez befolyásolta, de az akarathajlító szintet, a szabad döntéshozatal kizárását nem érte el.

[10] A vádlottnak a tényállásban rögzített magatartása helyesen 18 rendbeli, a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/ pontjára figyelemmel, a (3) bekezdés b/ pontja szerint minősülő, önálló intézkedésre jogosult személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés elfogadásának büntette. E minősítés megállapítását az elkövetési magatartások hasonló jellegére figyelemmel a specialitás elve indokolja, melyet alátámaszt a Legfelsőbb Bíróság BH 2000.238 számú döntése is. A bűncselekmény védett jogi tárgya a közélet, a gazdasági és társadalmi kapcsolatok tisztasága. A vádlott gazdálkodó szervezet vezetőjeként, tevékenységével összefüggésben, minden kétséget kizáróan jogtalanak minősíthető előnyt kért a szociális otthonban elhelyezett időskorú személyek hozzátartozóitól és ezt az előnyt kötelessége megszegéséért kérte. Bár a jogtalan előny nem a vádlottnál jelentkezett, hanem a hozzátartozók a pénzt túlnyomórészt az alapítványi számlára, míg kisebb részt a szociális otthon számlájára fizették be, de a bűncselekmény elkövetése megállapításának nem feltétele az, – annak ellenére, hogy konszenzuális bűncselekményről van szó – hogy az előny a kérőnél realizálódjon.

[11] Utalt arra is, hogy a törvényszék helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott cselekményének elbírálásakor a Btk. (2) bekezdésére figyelemmel nem az elkövetéskori, hanem az elbíráláskor, tehát a jelenleg hatályban lévő Btk. rendelkezéseit kell alkalmaznia, mert az azonos büntetési tételek mellett a jelenleg hatályos Btk. feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásakor kedvezőbb a vádlottra nézve.

[12] A jogi minősítés megváltoztatására figyelemmel egyéb érdekelt⁸, egyéb érdekelt⁹, egyéb érdekelt¹⁰, egyéb érdekelt¹¹, egyéb érdekelt¹², egyéb érdekelt¹³né, egyéb érdekelt¹⁵, egyéb érdekelt¹⁶, egyéb érdekelt¹⁷, egyéb érdekelt¹⁸, egyéb érdekelt¹⁹, egyéb érdekelt²⁰, egyéb érdekelt²¹, egyéb érdekelt²², egyéb érdekelt²⁹, egyéb érdekelt²⁴, egyéb érdekelt³⁰ és egyéb érdekelt³¹ tanúk vonatkozásában az ítéletben a sértettként történt megjelölést mellőzését kérte.

[13] Hivatkozása szerint a törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő- és súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárta, azokat értékelve a Btk. 79. §-ában írt

büntetési céloknak és a Btk. 80. §-ában megfogalmazott büntetés kiszabási elveknek megfelelő mértékű szabadságvesztés büntetést szabott ki, melynek végrehajtását maximális tartamú próbaidőre függesztette fel. A vádlott a bűncselekményeket szakképzettséget igénylő foglalkozása szabályainak megszegésével követte el, ezért őt a bíróság a Btk. 52. § (1) és 53. § (1) bekezdése alkalmazásával, figyelemmel a Btk. 54. § a/ pontjára, törvényesen tiltotta el határozott ideig szociális intézmény vezetői foglalkozás gyakorlásától. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetések összességükben kellőképpen szolgálják a generális és speciális prevenciót.

[14] Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt okiratokról.

[15] Tévedett azonban a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegének a meghatározásakor, a vádlott csak az alapeljárásban felmerült 9.429 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezhető.

[16] A törvényszék ítéletében nem rendelkezett az előterjesztett polgári jogi igényről, ítélete indokolásának [163] pontja szerint azért, mert bár egyéb érdekelt¹⁸ által előterjesztett polgári jogi igény a Be. 56. § (1) bekezdésének a) pontja szerint polgári jogi igénynek minősül, az a vádlottal szemben azért nem érvényesíthető, mert a kárt önkormányzati intézmény vezetőjeként okozta. A Be. 571. § (1) bekezdése a polgári jogi igény érdemi elbírálásáról rendelkezik, annak egyéb törvényes útra utasítására a törvényszéknek nem volt lehetősége, ezért csak a károkozást és annak megtérítetlen voltát állapította meg a tényállásban. Ezzel szemben, ha a polgári jogi igénynek büntetőeljárásban való érdemi elbírálása kizárt, akkor a bíróságnak az ügydöntő határozatában a Be. 560. § (1) bekezdés m/ pontjára figyelemmel egyéb törvényes útra utasításáról kell rendelkeznie és e döntését az ítélet rendelkező részében fel kell tüntetnie.

[17] A leírtakra figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.53/2020/58. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlott bűnösségét 18 rendbeli, a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/ pontjára figyelemmel a (3) bekezdés b/ pontja szerint minősülő, önálló intézkedésre jogosult személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés elfogadásának büntetőjogi állapítsa meg, őt 9.429 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezze és egyéb érdekelt¹⁸ által előterjesztett polgári jogi igényt utasítsa egyéb törvényes útra, egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[18] A vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás bizonyos esetekben ellentétes az iratok tartalmával, másrészt a törvényszék a megállapított tényekből további tényre esetenként helytelenül következtetett.

[19] Hangsúlyozta, hogy a tényállás megállapítása ugyan az elsőfokú bíróság feladata, ha azonban az részben megalapozatlan, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást kiegészítheti, illetve helyesbítheti, a b) pont alapján pedig eltérő tényállást állapíthat meg, ha vádlott felmentésének van helye.

[20] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásnak az alapítvány létrehozása és a gondozási központnak a tartós elhelyezésre alkalmassá tétele körében tett megállapításait részben iratellenesnek tartotta, mely hibák a megítélése szerint a rendelkezésre álló iratok alapján helyesbíthetők.

[21] Ugyancsak iratellenesnek vélte, hogy az ítélet azt tartalmazza, hogy a befizetéseket a nyilvántartásba-vételi kérelemnek a bíróság általi elutasításától a Gondozási Központ számlájára teljesítették.

[22] A vádlott 2011 januárjában már nem kért egyszeri befizetést, az alapítvány nyilvántartásba-vételi kérelmének elutasításától pedig különösen nem, az egyéb érdekelt²⁹ által befizetett összegről a nyomozás során szerzett tudomást.

[23] A vádlott valamennyi elhelyezés céljából érkezőnek átmeneti, illetve határozott időre szóló elhelyezést ajánlott fel, és azonnal, nem pedig egyszeri befizetés után kötötte meg az ellátási megállapodást.

[24] Védenca az ítéleti tényállásban megfogalmazottakkal szemben nem az eleve tartós elhelyezés céljával érkezőknek ajánlotta az átmeneti elhelyezést, hanem mindenkinek, az első időben azért is, mert csak erre volt lehetőség, az intézmény átminősítése után pedig azért, hogy a gondozott meg tudja-e szokni a benti létet. Sokan pedig eleve ideiglenes (határozott idejű) elhelyezést kértek, mondván, meglátják, hogy megfelelő-e számukra az ellátás, illetve az állapotuknak megfelelő ellátást tudja-e nyújtani az intézet (voltak olyan betegek, akiknek az ellátását nem tudták vállalni). Ennek megfelelően egyes esetekben kérte mellőzni, hogy az elhelyezés célja már eleve a tartós elhelyezés lett volna és pontosítani a gondozásba vétel körülményeit. A egyéb érdekelt¹³éknak visszafizetett összeget 800.000 forintban kérte megjelölni.

[25] A vádlott nem közölt valóságostól eltérő célt, hanem az átutalás közlemény rovatában „Település⁶ Idősek ellátására” szövegrészt kérte feltüntetni.

[26] A bizonyítékok értékelése körében utalt arra, hogy a törvényszék elfogadta azt a vádlotti állítást, mely szerint a tartós ellátásról a polgármesterrel közösen döntöttek, ezt a gyakorlatot egyéb érdekelt¹ tanú vallomása, de tanú³ tanú vallomása is alátámasztotta. A vádlott a nyomozás során és később is elismerte, hogy az alapítvány számlájára történő befizetéshez kötötte a tartós ellátásba vételt.

[27] A vádlott arról nyilatkozott, hogy azt tudta, hogy az intézmény nem kérhet egyszeri befizetést, azonban úgy tudta, hogy az alapítvány részére az kérhető. Az alapítvány részére történő fizetés tekintetében a polgármester utasítása szerint járt el, és ez vonatkozott az összeg nagyságára, a részletfizetésre is. Azt ugyanis a polgármester határozta meg, hogy mekkora összeget kérjen, illetve, ha valakinek fizetési nehézsége volt, az összeg csökkentéséről, illetve a részletekben történő fizetésről is a polgármester döntött. A vádlott végrehajtotta a polgármester utasítását, azt nem kérdőjelezte meg, hiszen a felettese volt. Az alapítványi befizetést az elkövetéskor jogszerűnek tudta, ebben a jegyző is megerősítette, illetve más helységeken is ilyen gyakorlat folyt a tudomása szerint, illetve az ellenőrzést végzők szerint.

[28] A vádlott az alapeljárásban is így védekezett, nem csupán a megismételt eljárásban, ahogy ez az ítéletben szerepel.

[29] Az alapítvány létrehozásának célja valóban nem az önkormányzat működési kiadásainak biztosítása volt, ahogy ezt a törvényszék megállapítja, de nem is a befizetések jogszerűsége látszatának a megteremtése. Annak célja többek között az idősek ellátásának támogatására pénzüsszegek gyűjtése volt, ebből elsőként a Gondozási Központ bővítésének befejezése, annak érdekében, hogy lehetővé váljon az idősek tartós ellátása, határozatlan idejű elhelyezése. Emellett a gondozottak, illetve a hozzátartozók részéről kifejezett igény volt a befizetésre, feltehetően a korábbi gyakorlat (eltartási szerződések) miatt is, nem csupán azért, mert a vádlott ezt a feltételt támasztotta.

[30] Ha a vádlott tényleg tudatában lett volna a jogellenességnek és jogszerűség látszatának a megteremtése lett volna a cél, ez tudatosságra utalna, mely esetben ezt megfelelően „dokumentálták” is volna, hogy elfedjék a jogellenes célokat. Valójában azonban itt kizárólag „hozzá nem értés” érhető tetten, amire egyéb érdekelt¹ vallomása is utal: nem tudták, hogyan kell az alapítványt jogszerűen működtetni.

[31] Kiemelte azt is, hogy egyéb érdekelt⁹ azért vélte jogellenesnek a befizetést, mert az alapítvány még nem volt bejegyezve, és azért érezte azt kényszerhelyzetnek, mert nem kapott a befizetésről igazolást, illetve a vádlott nem garantálta, hogy az édesapja akkor is maradhat, ha probléma lenne a magatartásával. egyéb érdekelt⁹ közvetlenül a befizetés előtt azt tudta, hogy az alapítvány még nincs bejegyezve, ezért voltak aggályai.

[32] Álláspontja szerint a törvényszék egyéb érdekelt⁹ vallomását megalapozatlanul terjesztette ki mindegyik sértettre és állapította meg, hogy a vádlott mindegyik esetben tisztában volt azzal, hogy a sértettek kiszolgáltatott helyzetben voltak. Megítélése szerint egyrészt a szolgáltatást igénybevevők eltérő helyzetben voltak, másrészt nem idéz elő kiszolgáltatott helyzetet az, hogy valaki nem (vagy később) kap elismervényt egy egyébként dokumentálható befizetésről, nem kap jogellenesen garanciát az intézményben maradásra esetleg szabálysértő magatartás esetére is.

[33] A cselekmény minősítése körében egyetértett azzal az ügyészi állásponttal, mely szerint a vádlott magatartása nem alkalmas a fenyegetés, mint elkövetési magatartás megállapítására.

[34] Jelen ügyben, figyelemmel az eseti döntésekben megfogalmazottakra is, fenyegetés nem történt. A sértettek a nyomozás során és a későbbiekben is megtévesztettségükről számoltak be, nem pedig arról, hogy félelmükben fizették meg az alapítvány részére az összegeket. A tanúk arról nyilatkoztak, hogy -a korábbi gyakorlat ismerete alapján- ők maguk kérdezték meg, hogy mikor, mennyit és hová kell fizetniük, a vádlott pedig tájékoztatást adott erről. E körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a lakosok igényt tartottak a tartós elhelyezésre és ennek érdekében befizetést is akartak teljesíteni.

[35] A zsarolás akkor valósul meg, ha jogtalan haszonszerzés végett alkalmazza a Terhelt¹ a fenyegetést, jelen ügyben azonban a Terhelt¹ nem volt tisztában a „belépési díj” kérésének jogtalanságával, a vádlott bűnösségének zsarolás büntetében való megállapításával így nem értett egyet.

[36] Nem osztotta a törvényszék álláspontját a társadalomra veszélyesség felismerésének kérdésében sem. A vádlottban nem vetődött fel sem vagyoni helyzet szerinti különbségtétel, sem az önkormányzat vagyonának a rászoruló kihasználásával, vagyoni hátrány okozásával megvalósított növelése, erre semmiféle bizonyíték nem merült fel. Minden rászorulót felvettek az intézménybe, és ténylegesen egy eset sem volt, hogy bárki rászorulóval ne kötöttek volna tartós ellátásra szerződést, függetlenül attól, hogy fizetett, vagy nem fizetett.

[37] A vádlott szándéka, akárcsak a polgármester, alpolgármester, jegyző és képviselőtestület szándéka is az idősek elhelyezésének megoldására irányult, arra, hogy ne csak átmeneti elhelyezésre legyen alkalmas az intézmény, ahonnan bizonyos idő után át kell helyezni az időseket, határozatlan időre, tartós ellátásra.

[38] Jelen ügyben a társadalomra veszélyességben való tévedés a vádlott részéről fennáll, mely büntethetőséget kizáró ok, s mely aggálytalanul megállapítható a tényállás korrigálásával, s mely egyúttal kizárja az ügyészség által indítványozott vesztegetés büntetében történő bűnösség megállapítását is.

[39] A vádlott az eljárása során éppen abban a hiszemben volt, hogy ha a korábbi tartási szerződések kötésével megvalósult jogsértő gyakorlatot megszüntetik, nem elfednek jogsértést, ahogy az vádban szerepel, hanem éppen egy legális gyakorlatot vezetnek be.

[40] A vádlott tisztában volt a jogszabály előírásával, az ellátási szerződések ennek megfeleltek. Amivel a vádlott az elkövetéskor nem volt tisztában, az az, hogy az alapítvány részére nem kérhető a kérdéses összeg. Az elkövetés idején a vádlott tudata azt

fogta át, hogy az alapítvány részére pénzt kérni szabályos, munkáltatója utasítása szerint járt el, nem vonta kétségbe az utasítás jogszerűséget, különösen, hogy a környezet, érve ezalatt a társadalmi környezetet, is megerősítette azt.

[41] A vádlott az eljárása jogszerűségét az alapítványhoz kötötte, és amikor elhúzódott az alapítvány bejegyzése, aggályai merültek fel, de ezzel kapcsolatban a polgármester magyarázatot adott.

[42] A társadalomra veszélyességben való tévedést kizárja a cselekmény jogellenességének, erkölcsellenességének, társadalmi helytelenítésének vagy ezek bármelyikének a felismerése. Jelen ügyben azonban ilyen felismerés a vádlott esetében nem merült fel, ezért a Be. 566. § (1) bekezdés (d) pontja alapján, büntethetőséget kizáró ok (tévedés) miatt a vádlott felmentésének van helye.

[43] Ha ezt az álláspontját nem osztja az ítéltábla, akkor a helyesbített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott felmentését kérte elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában.

[44] Ha a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét mégis megállapíthatónak látja, akkor a vádlott büntetésének, a próbaidő tartamának az enyhítését kérte, illetve indítványozta, hogy védecét részesítse előzetes mentesítésben az ítéltábla.

[45] A másodfokú bíróság az ügyben a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.

[46] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője az átiratában foglaltakat, míg a védő a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat továbbra is fenntartotta.

[47] Terheltl vádlott felszólalásában elmondta, hogy nagyon sajnálja a történeteket, de ő abban a hiszemben járt el, hogy az alapítvány részére törvényes volt a befizetés a gondozottak részéről. A korábbi gyakorlatot, mely szerint tartási szerződésekkel fedték le a befizetéseket, ő megszüntette, mert azok jogellenességéről tudott. 2011-ben már az ellenőrzés során is csak elenyésző hibákat találtak a gondozási központban. A családját is nagyon megviselte az elmúlt 9 év. A védője által mondottak szerint a felmentését kérte.

[48] A személyi körülményei körében előadta, hogy jelenleg főállású vállalkozó, gyógytornászként dolgozik járóbeteg szakrendelésen, otthoni szakápolásban és hospice ellátásban. cégl. belfogja és képviselője is egyben. A havi jövedelme 300 ezer forint és a családi pótlék. Nős családi állapotú, két kiskorú, tartósan beteg, örökbefogadott gyermeket nevelnek feleségével közösen, akiket betegségükről tudva fogadtak örökbe. A házastársa háziorkosként dolgozik. Négyen élnek egy háztartásban, melynek havi bevétele összesen 1 millió forint. A feleségével közös tulajdonban lévő ingatlant 7 millió forint jelzáloghitel terheli, ennek havi törlesztő részlete havonta 120 ezer forint. Ezen túlmenően még otthonfelújítási hitelt is vettek fel 6 millió forint összegben, melyből 3 millió forintot kell majd visszafizetniük. A feleségét további 2 millió forint gépkocsivásárlási hitel is terheli. Havi szinten a jövedelmükből 80 ezer forintot tudnak megtakarítani, életbiztosítás és nyugdíjbiztosítás címén. Halláskárosult, magas vérnyomás betegségben szenved és ezen felül fekélyes vastagbél gyulladása is van, amit diétával szinten tud tartani. A magas vérnyomás miatt rendszeresen szed gyógyszert. Büntetve nem volt, más eljárás nincs ellene folyamatban.

[49] A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A bejelentett jogorvoslati kérelmek irányultsága alapján az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján – az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta, mely kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére. A Be. 590. § (7) bekezdés alapján az

ítélőtábla hivatalból felülbírált a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezéseket is.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

[50] Nem történt sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - f) pont], sem olyan relatív eljárási szabálysértés [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés], amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírlatának akadályát képezte volna.

Az elsőfokú bíróság a Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra is figyelemmel az ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben értékelte, mérlegelése eredményéről számot adott.

[51] A vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket a másodfokú bíróság a következők szerint pontosítja a nyilvános ülésen tett nyilatkozatok alapján:

[52] A vádlott jelenleg főállású vállalkozó, gyógytornászként dolgozik járóbeteg szakrendelésen, otthoni szakápolásban és hospice ellátásban. cégl. belfogadó és képviselője is egyben. A havi jövedelme 300 ezer forint és a családi pótlék. Nős családi állapotú, két kiskorú, tartósan beteg, örökbefogadott gyermeket nevelnek feleségével közösen, akiket betegségük ismeretében fogadtak örökbe. A házastársa házi orvosként dolgozik. Négyen élnek egy háztartásban, melynek havi bevétele összesen 1 millió forint. A feleségével közös tulajdonban lévő ingatlant 7 millió forint jelzáloghitel terheli, ennek havi törlesztő részlete havonta 120 ezer forint. Ezen túlmenően még otthon felújítási hitelt is vettek fel 6 millió forint összegben, melyből 3 millió forintot kell majd visszafizetniük. A feleségét további 2 millió forint gépkocsi vásárlási hitel is terheli. Havi szinten a jövedelmükből 80 ezer forintot tudnak megtakarítani, életbiztosítás és nyugdíjbiztosítás címén. Halláskárosult, magas vérnyomás betegségben szenved és ezen felül fekélyes vastagbél gyulladása is van, amit diétával szinten tud tartani. A magas vérnyomás miatt rendszeresen szed gyógyszert. Más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban.

[53] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla részben megalapozatlannak találta a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti okból, mert az több ponton hiányosságban szenvedett, iratellenes megállapításokat tartalmazott, illetve tényből tényre helytelenül következtetett.

[54] Ez a részbeni megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján bizonyítás felvétele nélkül, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetés útján kiküszöbölhető volt, ennek érdekében a másodfokú bíróság a megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti.

[55] A tényállás [8] bekezdésének első mondatában megállapítja azt is, hogy az átmeneti elhelyezés keretében a rászorulókat egy évet tölthettek az intézményben, melyet további egy évvel lehetett indokolt esetben meghosszabbítani. E tényállás második mondataként feltünteti, hogy a Gondozási Központ az önkormányzat részben önállóan gazdálkodó költségvetési szerve volt. A negyedik mondatát kiegészíti azzal, hogy a vádlottat a tartási szerződések fennállása azért nyugtalanította, mert tudott azok szabálytalan voltáról.

[56] A tényállás [9] bekezdését a következő szerint rögzíti: A Gondozási Központ felújítására, bővítésére az önkormányzati döntés már azt megelőzően megszületett, mint ahogy a vádlott felvetette az alapítvány létrehozásának az ötletét, a munkálatok 2008 decemberére már be is fejeződtek, a gondozottakat beköltöztették az épületbe. A képviselőtestület a 152/2008. (XII. 12.) számú határozatával rendelte el a Gondozási Központ Alapító Okiratának a módosítását, a tevékenységi körnek az állandó elhelyezést nyújtó

ellátással bővítését. A határozat felhatalmazta polgármesterl polgármestert, hogy az új működési engedélyre vonatkozóan adja be az önkormányzat a kérelmét a Közép-magyarországi Regionális Közigazgatási Hivatalba. A Gondozási Központ 2009. augusztus 1. napjától 2009. december 31. napjáig a tartós elhelyezésre B-6156/20/2009. számon ideiglenes engedélyt kapott. Település6 Község Önkormányzatának Képviselőtestülete 2009. szeptember 8. napján, a 115/2009. (IX.08.) számú határozatával döntött a Település6 Lakóiért Alapítvány létrehozásáról. A 2009. szeptember 10. napján kelt alapító okirat szerint a kuratórium elnöke egyéb érdekeltl alpolgármester lett, annak tagja volt többek között Terheltl is, akik együttesen rendelkeztek a Takarékszövetkezetlnél 2010. február 22. napján nyitott 65200012-10009316-000000000 számú bankszámla felett. Az önkormányzat vezetői, a képviselőtestület és a vádlott tudtával, az alapítvány létrehozásával kívánták megoldani az átalakítási költségek egy részének kifizetését, melynek fedezetét elképzeléseik szerint az alapítvány számlájára a tartós elhelyezésekért kért pénzüsszegek képezték volna.

[57] A tényállás [11] bekezdését akként állapítja meg, hogy a Közép-Magyarországi Regionális Államigazgatási Hivatal B-6156/28/2009. számú, 2009. december 30. napján kelt határozatával 2010. január 1. napjával engedélyezte a központ tartós ápolást, gondozást nyújtó intézetkénti működését, a gondozottak tartós elhelyezés céljából történő felvételére csak ezt követően kerülhetett sor. Az önkormányzat pedig a 6/2010. (IV.15.) számú rendeletével döntött a tartós elhelyezés szabályairól.

[58] A tényállás [12] pontjának első bekezdését az alábbiak szerint rögzíti: Az intézményben való tartózkodásért mind az átmeneti ellátás, mind a tartós elhelyezés esetén havi rendszerességgel személyi térítési díjat kellett fizetni, melyet az intézmény vezetője állapított meg a jogszabályi keretek és az önkormányzat erre vonatkozó rendelete alapján, megfizetése pedig a gondozási szerződésben feltüntetett kötelezett feladata volt. Az idösek otthonában (tartós elhelyezés) a személyi térítési díj a lakó mindenkori nyugdíjának a 80 %-át, az idösek gondozóházában (átmeneti ellátás) a nyugdíjának a 60 %-át nem haladhatta meg és nem lehetett az intézményi térítési díjnál magasabb, melyet egyébként a fenntartó önkormányzat állapított meg. Ezen túlmenően az ellátásért más ellenérték kérésére nem volt jogszabályi lehetőség, e szabályozással a vádlott mint intézményvezető is tisztában volt. Az intézménybe történő felvétel, az ellátások igénybevételenek meghatározása és az alapellátás megszüntetése az intézményvezető feladata volt. A felvételtől való döntés csak férőhely hiányában és vitás esetekben tartozott volna a képviselőtestület hatáskörébe, ennek ellenére egyes esetekben polgármesterl polgármester is utasította a vádlottat, hogy oda ki nyerjen felvételt. Terheltl vádlott a fentiek tudatában az alapító okirat aláírásának napjától 2009. szeptember 10. napjától 2011. március 7. napjáig az intézménybe történő felvételt, vagy már az ott lakó gondozottak tartós elhelyezését annak ellenére, hogy ilyen feltétel előírására a jogi szabályozás lehetőséget nem adott, 1.000.000 vagy 800.000 forint pénzüsszegnek az alapítványhoz tartozó, fenti számlaszámra történő, vagy a Gondozási Központ számlájára történő befizetéshez kötötte, a havi személyi ellátási díj megfizetésén felül. A vádlott – annak ellenére, hogy a települési önkormányzat és így az általa vezetett szociális intézmény ellátási kötelezettségével tisztában volt – azt közölte a rászoruló jelentkezőkkel, vagy azok hozzátartozóival, hogy csak a megjelölt nagyságú pénzüsszegnek a befizetését követően kerülhet sor a gondozottak tartós ellátásra történő felvételére vagy az ideiglenes gondozásra felvett személy tartós ellátásba vételére. Együttal a kötelezetteknek egy papírlapon átadta a Gondozási Központ, illetve az alapítvány számlaszámát, melyre a befizetést teljesíteni tudják. Az ellátási szerződésekben a hatályos jogszabályoknak megfelelően számított személyi térítési díjak szerepeltek, az ellátási díjon felüli befizetésekről a szerződések nem tartalmaztak rendelkezést. Az érintett gondozottak, illetve hozzátartozóik (kötelezettek) egy része ezt a közlést, mint feltételt tudomásul vette, figyelemmel arra, hogy tudomásuk szerint más intézményben is fizetni kellett az ellátásért, ettől nagyobb összeget, illetve tudtak a korábbi

tartási szerződésekről, más részük viszont tartott attól, hogy amennyiben a vádlott által megjelölt fenti pénzösszeg befizetését nem teljesíti, akkor az ellátásra jelentkezők kérelmét a vádlott elutasítja, illetve a korábban az intézményben ideiglenesen elhelyezett gondozottak ellátási, gondozási szerződését megszünteti és így maguknak, vagy a hozzátartozóiknak kell az ellátásról gondoskodni. Ezen okok miatt a gondozottak, illetve hozzátartozóik a vádlott által a személyi térítési díjon felül jogtalanul kért pénzösszegeket a lentebb írt módon befizették, illetve átutalták a vádlott által közölt számlaszámra. A gondozottak, illetve a hozzátartozók által a Gondozási Központ, illetve az alapítvány számlaszámaira befizetett összeg egy részét az intézményben végzett tetőtér beépítés költségeinek utólagos kifizetésére, illetve a Település6 Községi Önkormányzat szociális költségeinek a fedezésére az önkormányzat számlájára utalta át a vádlott az alapítvány elnökével egyéb érdekelt1val, akivel pénzügyi vonatkozásban tranzakció kezdeményezésére együttesen volt jogosult, az alapítványi számla megszüntetését követően az azon lévő pénzösszeg szintén az önkormányzat számlájára került.

[59] A [12] pont második bekezdésében feltünteti, hogy a vádlott az ellátási szerződést 2010. november 1-i dátummal kötötte meg, egyéb érdekelt8 sértettként megjelölését mellőzi, valamint azt is, hogy a fentiektől tartva fizette be a pénzt, ugyanis ő azt a tartós elhelyezés feltételének tekintette.

[60] A [13] bekezdést úgy rögzíti, hogy egyéb érdekelt15 2011. január 7. napján elhalálozott. egyéb érdekelt8 2012. szeptember 13. napján bejelentést tett a városli Rendőrkapitányságon, melyben az elhunyt édesanyja Gondozási Központban történt elhelyezése körülményeinek kivizsgálását kérte. Ezt követően került sor közte és a vádlott között, az utóbbi kezdeményezésére 2013 év elején egy telefonbeszélgetésre, melynek során a vádlott megkérdezte, hogy miért jelentette fel őt, erre válaszolva egyéb érdekelt8 közölte, hogy bejelentést tett, majd a vádlott megkérdezte tőle, hogyha visszafizetné a pénzt, akkor visszavonná-e a feljelentést, aki újra tájékoztatta, hogy ő nem feljelentést, hanem bejelentést tett. Terhelt1 ekkor azt ígérte, hogy egyeztetni fog a pénz visszafizetése körében a jegyzővel és a polgármesterrel és vissza fogja hívni őt, mely meg is történt, ezt követően az egyeztetések a vádlott közreműködésével zajlottak. Település6 Község Önkormányzata a befizetett 800.000 forintot visszafizette egyéb érdekelt8 részére.

[61] A [14] bekezdésében a valóságostól eltérő adományozási cél közleményként való szövegrészt mellőzi és helyette azt rögzíti, hogy a vádlott a közlemény rovatban Település6 Lakóiért Alapítvány és a Település6 Idősek ellátására kitétel feltüntetését kérte egyéb érdekelt9től, akinek vonatkozásában a sértetti megjelölést mellőzi. E bekezdés utolsó két mondatát az alábbiak szerint állapítja meg: egyéb érdekelt9 a pénz befizetését „zsarolásnak” érezte, mert azok a feltételek, amit ő kért ezzel kapcsolatban, hogy legyen róla igazolás, nem volt, ő pedig garanciát szeretett volna arra, hogy apja, akivel italfogyasztási és dohányzási szokásai miatt problémák voltak és a házirendet is többször megszegte, maradjon az intézményben, akkor, ha befizeti a kért összeget. Attól félt, hogy az édesapja ismét nem fogja betartani a házirendet. Az édesapja magatartása miatt érezte magát kényszerhelyzetben, mert valahogyan gondoskodnia kellett róla. Azt, hogy a tartós ellátásba vételért fizetni kell, már azelőtt hallotta a faluban, hogy az édesapját az intézménybe vitte volna, ennek ismeretében kérte az oda történő felvételét. egyéb érdekelt9 a fentiek tudatában 2010. szeptember 30. napján a 800.000 forintot átutalta, ezt követően került sor egyéb érdekelt32 vonatkozásában 2010. október 1. napján az ellátási szerződés megkötésére.

[62] A [16] bekezdésből mellőzi, hogy attól tartva, hogy ellenkező esetben a vádlott nem írja alá a szerződést, helyette azt tünteti fel, hogy ezt egyéb érdekelt10 az ellátás feltételeként tudomásul vette, akinek esetében a sértetti megjelölést szintén mellőzi. A szerződés helyesen 2011. január 1. napján kelt.

[63] A [18] bekezdést annyiban pontosítja, hogy egyéb érdekelt¹¹ sértetti minőségének feltüntetését mellőzi.

[64] A [20] bekezdést annyiban helyesbíti, hogy az ellátási szerződés megkötésére nem aznap, hanem 2010. május 8. napján került sor. egyéb érdekelt¹² sértetti megjelölését ugyancsak mellőzi.

[65] A [22] bekezdést korrigálja azzal, hogy egyéb érdekelt¹³né sértettként való feltüntetését mellőzi.

[66] A [23] bekezdést annyiban pontosítja, hogy a befizetett 800.000 forint teljes egészében visszafizetésre került.

[67] A [24] bekezdésből egyéb érdekelt¹⁵ sértetti minőségének feltüntetését mellőzi.

[68] A [26] bekezdés esetében egyéb érdekelt¹⁶ sértetti megjelölését mellőzi, valamint azon kitélt is, hogy emiatt és attól tartva, hogy a vádlott ennek hiányában nem köt vele megállapodást a határozatlan idejű elhelyezésről, ehelyett azt rögzíti, hogy egyéb érdekelt¹⁶ azért utalta át a kért összeget, mert ő ezt az ilyen formájú elhelyezés feltételének tekintette.

[69] A [28] bekezdésből egyéb érdekelt¹⁷ sértetti megjelölését mellőzi, feltünteti, hogy a vádlott 2009. december 30. napján is kötött egyéb érdekelt³⁹al határozott idejű szerződést. Mellőzi a fentiekől tartva kitélt és helyette azt állapítja meg, hogy egyéb érdekelt¹⁷ a bentlakás feltételének gondolta a pénz befizetését.

[70] A [30] bekezdésben egyéb érdekelt¹⁸ sértettként történő megjelölését mellőzi, a bekezdés utolsó mondataként rögzíti, hogy ezt követően a vádlott egyéb érdekelt¹⁸vel 2011. január 1. napján kötött határozatlan időre szóló ellátási szerződést.

[71] A [32] bekezdésből mellőzi egyéb érdekelt¹⁹ sértettként történt feltüntetését, illetve azt, hogy a valóságostól eltérő adományozási cél került megjelölésre, ehelyett a „Település⁶ Idősek ellátására” kitélt szerepelteti, az utolsó mondatát pedig kiegészíti azzal, hogy a szerződésen 2010. október 1-i dátum került rögzítésre.

[72] A [34] bekezdésből egyéb érdekelt²⁰ sértetti minőségére utalást mellőzi, feltünteti, hogy egyéb érdekelt⁴²val két alkalommal kötött a vádlott határozott idejű szerződést, 2009. március 23. és 2010. március 23. napján.

[73] A [36] bekezdésből egyéb érdekelt²¹ sértetti megjelölését mellőzi, az utolsó mondatot azzal egészíti ki, hogy a szerződésen 2010. szeptember 1-i dátum került feltüntetésre.

[74] A [38] bekezdésből egyéb érdekelt²² sértettként történő feltüntetését mellőzi.

[75] A [40] bekezdésből egyéb érdekelt²⁹ sértettként történő feltüntetését mellőzi. Rögzíti, hogy a vádlott először 2011 februárjában közölte egyéb érdekelt²⁹val, hogy a tartós ellátásért fizetnie kell. Az utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy a szerződésen 2011. június 1-i dátum szerepel.

[76] A [42] bekezdésből egyéb érdekelt²⁴ sértetti minőségének feltüntetését mellőzi, rögzíti, hogy a határozott idejű szerződés kötése helyesen 2009. január 5. napján történt. Ezen túlmenően azt rögzíti, hogy egyéb érdekelt⁴⁵ nem azért utalta át a kért összeget, mert tartott a nagyszülője elutasításától, hanem mert úgy gondolták a befizetés a feltétele a tartós ellátásba vételnek. Az utolsó mondatát kiegészíti pontosítja azzal, hogy a szerződés megkötésére ezt követően került sor, 2010. január 15-i dátummal.

[77] A [44]-[45] és [46] bekezdésből mellőzi egyéb érdekelt³⁰ és egyéb érdekelt³¹ sértettként történt megjelenítését és a [46] bekezdés utolsó mondatát is kiegészíti azzal, hogy a szerződésre 2010. július 1-i dátum került.

[78] Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, nem szenved a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, így az a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[79] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A mérlegelő tevékenység az elsőfokú bíróság feladata, mely köteles az indokolásban számot adni döntéshozatali tevékenységéről, a felülbíráló bíróság pedig ezt jogosult és köteles ellenőrizni, hogy az megfelelt-e a törvényi előírásoknak, a logika szabályainak és teljes körű volt-e. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét akkor teljesíti, ha az ítélet indokolásából nyomon követhető, hogy melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett. A törvényen alapuló, irányadó gyakorlat értelmében megalapozott elsőfokú tényállás és az indokolási kötelezettség teljesítése esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére.

[80] A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A rendelkezésre álló bizonyítékokat külön-külön és egymással összevetve is vizsgálat alá vette. A vádlott védekezésével érdemben foglalkozott, értékelte a tanúvallomásokat, az ismertetett okirati bizonyítékokat. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, másokat mely okból és miért vetett el. A mérlegelési tevékenysége nagyrészt logikai hibától mentes volt, némely esetben azonban tényből tényre helytelenül következtetett és iratellenesen rögzített tényeket, e tekintetben a védelmi fellebbezés helytálló volt, e hibák azonban a másodfokú bíróság által korrigálhatók voltak.

[81] E körben szükséges utalni arra, hogy az egyes tanúk által az arra vonatkozóan tett kijelentések, hogy mi motiválta őket a pénzbefizetésre, csak a saját esetükre vonatkozóan voltak értékelhetők, azt kiterjesztően, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság tette egyéb érdekelt⁹ és egyéb érdekelt¹², valamint egyéb érdekelt¹¹ tanúk vallomása kapcsán a kényszerhelyzet, vagy egyéb érdekelt⁸ tanú által a feljelentés visszavonása tekintetében, nem lehetett értelmezni, ezért az erre vonatkozó utalásokat mellőzte az ítéltábla az indokolás köréből, arra figyelemmel is, hogy azokból levont következtetés nem is volt mindig helytálló. Ennek az egyes tényállási pontok vonatkozásában külön is indokát adja majd az ítéltábla.

[82] A tényállás [8] bekezdésének a kiegészítésére a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. tv. 80. § (1) és (2) bekezdése alapján került sor az átmeneti ellátás időtartamának rögzítése körében, a Gondozási Központ Szervezeti és Működési Szabályzata alapján képezte az alapját annak a megállapításnak, hogy az részben önállóan gazdálkodó költségvetési szerv, illetve a vádlott elsőfokú bíróság által is elfogadott vallomásán alapult a tartási szerződések jogellenessége körében tett pontosítás. A tartási szerződések korábbi fennállására nemcsak a vádlott és a tanúk vallomásából lehetett következtetést levonni, hanem azok meglétét a vádlottnál tartott házkutatás során lefoglalt tartási szerződések is igazolják (nyomozati irat 147. oldal).

[83] A tényállás [9]-[11] bekezdésében foglalt kiegészítések alapját az ott megjelölt képviselőtestületi határozatok, és az ezek meghozatala napján tartott képviselőtestületi ülések jegyzőkönyvkivonatai, valamint a 2008. október 2. napján tartott képviselőtestületi ülés jegyzőkönyvkivonata, a Közép-Magyarországi Regionális Államigazgatási Hivatal ugyancsak megjelölt határozatai, valamint az elsőfokú bíróság által

egyenként is feltüntetett alapítványi iratok képezték, melyek szerint a tényállás részletesebb megállapítása volt indokolt.

[84] A [12] bekezdésben rögzítetteknek az alapját a térítési díjak és az intézményvezető jogköre tekintetében az 1993. évi III. tv. 117. § (1) bekezdés c) pontja, a (2) bekezdés b) pontja, a 90-92/A. §-a, a 94-94/C. §-a, Település6 Községi Önkormányzat 12/2009. (VI.22.) és 6/2010. (IV.15.) számú rendeletei, az intézmény szervezeti és működési szabályzata, valamint szakmai programja képezte. Az alapítványi számlára érkezett pénz felhasználását, illetve az alapítvány létrehozásáról rendelkező határozat visszavonása után az azon lévő összeg önkormányzati számlára történt utalását a 2010. augusztus 23-i, a 2010. december 15-i, a 2011. február 14-i és 2011. március 7-i jegyzőkönyvkivonatok alapján állapította a másodfokú bíróság. A további pontosítások a vádlott és a tanúk vallomása alapján történtek. A vádlott az eljárás során végig beismerte, hogy a tartós ellátásba vételért a térítési díjon felüli egyszeri összeget kért a gondozottaktól, illetve hozzátartozóiktól, azon eseteket, melyek alapján azt állapította meg az ítéltábla, hogy a fizetésre az érintettek úgy tekintettek, mint a felvétel feltételére, külön is elemzi majd a másodfokú bíróság a későbbiek során.

[85] A [12] bekezdéstől a [46] bekezdésig bezárólag a gondozottak hozzátartozóinak, illetve egyes esetekben maguknak a gondozottaknak a sértettként történt feltüntetését mellőzte az ítéltábla, miután a cselekmények minősítésének indokolásában kifejtésre kerülő érvek miatt a fentebb megjelölt személyek a vádlott terhére róható bűncselekmény tekintetében nem minősülhetnek sértettnek.

[86] Nem osztotta az ítéltábla azt a védői álláspontot, hogy a tényállásból mellőzni szükséges annak rögzítését az egyes érintettek esetében, hogy a vádlott annak ellenére kötött velük határozott idejű szerződéseket, hogy az érintettek életük végéig, illetve határozatlan időre kívánták igénybe venni az intézmény bentlakásos szolgáltatását. Nem vitásan megállapítható a tanúk elmondása alapján, hogy a vádlott a beköltözést megelőzően az átmeneti elhelyezés igénybevételét javasolta, illetve, hogy az esetek egy részében nem is javasolhatott mást, mert a gondozóháznak a tartós ellátást biztosító szolgáltatás nyújtására engedélye nem volt, de a rendelkezésre álló és a 9/1999. (XI.24.) SzCsM rendelet 1. számú mellékletének megfelelően kötelezően kitöltött kérelmi lapok alapján az a következtetés vonható le, amit az elsőfokú bíróság is rögzített. E kérelmek ugyanis úgy kerültek kitöltésre, hogy azon bejelölték az átmeneti elhelyezés igénylését, némely esetben ezek indokának megjelölésével, majd a határozatlan időre történő ellátás igénylését is jelezték, a legtöbb esetben az átmeneti elhelyezés idejének lejártától.

[87] A [12] pont második bekezdése esetében ezen túlmenően rögzítette a másodfokú bíróság egyéb érdekelt8 tanúvallomásának megfelelően, hogy a kért összeg befizetésére azért került sor, mert ő azt a tartós elhelyezés feltételének tekintette, a tanú elmondása szerint nem volt szankcióhoz kötve, ha a kérést nem teljesíti, az ennek megfelelő előadását a törvényszék is rögzítette, mégis helytelen következtetést vont le abból a tényállás megállapítása során.

[88] A [13] bekezdésben a törvényszék nem iratszerűen rögzítette a tényeket, illetve egyéb érdekelt8 tanú által elmondottakat, ezért annak teljeskörű megállapítása volt szükséges, arra figyelemmel is, hogy a vádlotti magatartás értékelése körében, a pénz visszafizetése vonatkozásában tett kérdése miatt az elsőfokú bíróság általános érvényű következtetéseket vont le. A nyomozati irat 14. oldalán található beadvány alapján megállapítható, hogy egyéb érdekelt8 az ügyben bejelentést tett, az ügy kivizsgálását kérte. Erre következetesen így hivatkozott a tanúvallomásaiban is, a vádlottnak is ezt a tájékoztatást adta, amikor az telefonon megkereste. A tanú elmondása alapján (nyomozati irat 169-170. oldal) a vádlott nem felajánlotta, csak megkérdezte, hogy visszavonja-e a feljelentést,

hogya visszafizeti a pénzt. A tanú a vádlott részéről e körben nyomásgyakorlásról nem számolt be, előadta azt is, hogy a vádlott azt ígérte, hogy egyeztetni fog a pénz visszafizetése körében a jegyzővel és a polgármesterrel és vissza fogja hívni őt, mely meg is történt, ezt követően az egyeztetések, aszerint zajlottak, ahogyan azt a vádlott jelezte, melynek eredményeképpen a pénzt később vissza is kapta. A tanú e vallomását a bírósági eljárás során is fenntartotta, melyet a bíróság el is fogadott. Mindebből nem lehet azt a következtetést levonni, mint amit a törvényszék az ítélet [73] bekezdésében rögzített, hogy a vádlott a feljelentés visszavonásához kötötte a pénz visszafizetését és aztán abból még általánosítani is, hogy más esetekben sem a segítő szándék vezérelte őt, amikor megkereste az érintetteket, hogy igényeljük vissza a pénzüket, mert azt jogtalanul kérte, főleg annak tükrében, hogy a tanúk ezt a vádlotti magatartást ténylegesen segítő jellegűnek tekintették, melynek oka az volt, hogy a vádlottat jó szándékúnak ismerték meg korábbról. Az kétségtelen, hogy a vádlottnak ezzel lehetett olyan érdeke is, hogy a bűncselekmények okozta helyzet jóvátételével a saját büntetőjogi felelősségét is mérsékelje, de hogy ebben kizárólag csak ez a cél vezérelte volna, az nem volt rögzíthető.

[89] A [14] bekezdésben a valóságostól eltérő adományozási cél közleményként való szövegrészre utalást mellőzte az ítéltábla és helyette a ténylegesen a vádlott részéről feltüntetni kért Település6 Lakóiért Alapítvány és a Település6 Idősek ellátására közleményt rögzítette, mint az utaláshoz szükséges megjegyzést.

[90] egyéb érdekelt⁹ vallomása tekintetében fontos kiemelni, hogy a törvényszéken a kihallgatásakor magyarázatát adta annak, hogy ő mit értett zsarolás és kényszerhelyzet alatt (29. számú tárgyalási jegyzőkönyv 43-47. oldal). A saját bevallása szerint azért érezte zsarolásnak a pénz befizetését, mert azok a feltételek, amit ő kért ezzel kapcsolatban, hogy legyen róla igazolás, nem volt, szerinte kapnia kellett volna egy befizetési igazolást vagy valami garanciát arra, hogy édesapja, akinek italfogyasztási és dohányzási szokásaival probléma volt és aki többször megszegte a házirendet, maradhat az intézményben, ha befizeti a pénzt. Attól félt, hogy mi lesz, ha újra nem tartja be a házirendet. Ebben az egészben nem a pénz volt a zsarolás állítása szerint, hanem az, hogy az apja magatartása miatt volt kényszerhelyzetben, mert valamit kellett vele kezdenie. Arról, hogy a tartós ellátásba vételért fizetni kell, már azelőtt hallott a faluban, hogy az édesapját az intézménybe vitte volna, vagyis ennek ismeretében kérte a felvételét. A vádlott részéről megtevesztést, kényszerítést nem érzett, a helyzet kényszerítette őt erre, annak tudatában is, hogy az alapítvány rendezetlen helyzetéről is tudomással bírt, elmondása szerint az ügyvédje le is akarta erről beszélni. A vádlott egyébként az édesapjával rugalmas volt, jól tudta őt kezelni. E vallomása alapján esetében azt lehet megállapítani, hogy a vádlott részéről irányában zsarolás vagy kényszerítés nem történt, a tanú a Terhelt11 cselekvőségtől független körülmények miatt volt kényszerhelyzetben, maga idézte elő a kialakult helyzetet azzal, hogy az édesapja ellátásának ezt a módját választotta, ráadásul úgy, hogy ez az intézmény egyébként szenvedélybetegek ellátására nem is volt jogosult. A számára megoldhatatlannak tűnő válsághelyzet már korábban, a vádlott magatartásától függetlenül kialakult, amelyben választani kellett, hogy vagy maga, vagy valamely intézmény révén gondoskodik az édesapjáról, melynek során ez utóbbi mellett döntött, tudva azt, hogy az a mindenkire kötelező magatartási szabályokat bármikor megszegheti. Mindezek alapján, mint ahogy arra fentebb utalt az ítéltábla, a tanú vallomását kiterjesztően értelmezni nem lehetett a kiszolgáltatott helyzet megállapítására, mert az minden esetben más és más volt. Arra a kérdésre, hogy a befizetési bizonylat kapcsán mi hangzott el a vádlott és a tanú között az elrendelt szembesítés sem vezetett eredményre, mivel a tanú az eljárás során végig kitartott azon állítása mellett, hogy az hangzott el, hogy arról nem fog bizonylatot kapni és nem az, hogy arról később kap, ez helytállóan került megállapításra a törvényszék által.

[91] A [16] bekezdésben annak feltüntetését, hogy egyéb érdekelt¹⁰ a befizetést a tartós elhelyezés feltételének tekintette, a tanú azon vallomása tette szükségessé, amire az elsőfokú bíróság utalt is, hogy ő elfogadta a vádlottnak azt a közlését, hogy a bekerülésért fizetni kell, még örült is, hogy annak az összege 200.000 forinttal csökkent, olyanról nem számolt be, hogy attól tartott, hogy akkor a vádlott nem írja alá a szerződést.

[92] A [20] bekezdésben az ellátási szerződés megkötése dátuma pontosítására a megjelölt szerződés adatai alapján került sor.

[93] A [23] bekezdésben a befizetett 800.000 forint visszafizetése pontosításának a visszafizetésekről készült önkormányzati kimutatás képezte az alapját. (városi Járásbíróság B.256/2018. számú irat 18. száma alatt)

[94] A [26] bekezdésben azon kitételt, hogy egyéb érdekelt¹⁶ emiatt és attól tartva, hogy a vádlott ennek hiányában nem köt vele megállapodást a határozatlan idejű elhelyezésről, mellőzte az ítéltábla, ehelyett azt rögzítette, hogy egyéb érdekelt¹⁶ azért utalta át a kért összeget, mert ő ezt az elhelyezés feltételének tekintette, ugyanis a tanú elsőfokú bíróság által is elfogadott vallomásában ez hangzott el és azt is elmondta, hogy nem volt szó arról, hogy mi történik, ha nem fizetnek.

[95] A [28] bekezdésben a rendelkezésre álló szerződés alapján történt annak feltüntetése, hogy a vádlott 2009. december 30. napján is kötött egyéb érdekelt³⁹al határozott idejű szerződést. egyéb érdekelt¹⁷ törvényszék által is értékelt és elfogadott vallomásából az a következtetés volt levonható, hogy ő a bentlakás feltételének gondolta a pénz befizetését, a vádlott nem célzott arra, hogy áthelyezik az édesapját, ha nem fizet, csak ő érezte ennek a veszélyét, ezért a fentiektől tartva kitételt a másodfokú bíróság mellőzte.

[96] A [30] bekezdésben az ellátási szerződés dátumát az adott szerződés alapján tüntette fel az ítéltábla.

[97] A [32] bekezdésben a valóságostól eltérő adományozási cél helyett tényszerűen a vádlott által megjelölt „Település⁶ Idősek ellátására” kitételt szerepelteti, az ellátási szerződés dátuma rögzítésének az adott szerződés adatai képezték az alapját.

[98] A [34] bekezdésben annak feltüntetésére, hogy egyéb érdekelt⁴²val két alkalommal kötött a vádlott határozott idejű szerződést, a rendelkezésre álló szerződések alapján került sor, mint ahogy a [36] bekezdésben is a szerződés dátumának korrigálására.

[99] A [40] bekezdésben a másodfokú bíróság egyéb érdekelt²⁹ tanú vallomásának megfelelően, aki azt a vádlottal történt szembesítést követően is fenntartotta, rögzítette, hogy a vádlott először 2011 februárjában közölte egyéb érdekelt²⁹val, hogy a tartós ellátásért fizetnie kell. Az ellátási szerződés dátumát pedig a megjelölt szerződés adatai alapján tüntette fel.

[100] A [42] bekezdésben a rendelkezésre álló szerződés alapján pontosította, hogy a határozott idejű szerződés kötése helyesen 2009. január 5. napján történt. Ezen túlmenően pedig azt rögzítette, hogy egyéb érdekelt⁴⁵ nem azért utalta át a kért összeget, mert tartott a nagyszülője elutasításától, hanem mert úgy gondolták, hogy a befizetés a feltétele a tartós ellátásba vételnek, a tanú törvényszék által elfogadott vallomása ugyanis ezt tartalmazza. Az ellátási szerződés megkötése dátuma a kérdéses szerződés alapján volt megállapítható.

[101] A [46] bekezdésben rögzített ellátási szerződés dátuma szintén a rendelkezésre álló szerződés alapján volt rögzíthető.

[102] A kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban az általa megállapított minősítéssel, a 18 rendbeli, zsarolás bűntettében történt büntetőjogi felelősség rögzítésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

[103] A cselekmény elkövetése idején hatályos 1978. évi IV. tv. 323. § (1) bekezdése és az elbíráláskor hatályos Btk. 367. § (1) bekezdése alapján a zsarolás büntette alapesetét az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett más erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen, vagy eltűnjön és ezzel vagyoni hátrányt okoz, e cselekmény büntetési tétele egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés.

[104] A cselekmények elkövetésekor hatályban lévő 1978. évi IV. tv. 252. § (1) bekezdése értelmében a költségvetési szervnek, gazdálkodó szervezetnek vagy az egyesületnek az az önálló intézkedésre jogosult dolgozója, illetve tagja, aki a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, avagy az ilyen előnyt vagy ennek ígérését elfogadja, illetve a jogtalan előny kérőjével vagy elfogadójával egyetért a vesztegetés büntettét követi el, és egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A (2) bekezdés szerint a büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha az elkövető az előnyért a köteleességét megszegi.

A (3) bekezdés alapján a büntetés öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés, ha az elkövető

- a) a köteleességét fontosabb ügyben szegi meg,
- b) a bűncselekményt bünszövetségben vagy üzletszerűen követi el.

[105] Az elbíráláskor hatályos Btk. 291. § (1) bekezdése értelmében, aki gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, avagy a jogtalan előnyt vagy ennek ígérését elfogadja, illetve a rá tekintettel harmadik személy által kért vagy harmadik személynek adott vagy ígért jogtalan előny kérőjével vagy elfogadójával egyetért, vesztegetés elfogadásának büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A (2) bekezdés alapján, ha az elkövető

- a) a jogtalan előnyért a köteleességét megszegi, egy évtől öt évig,
- b) az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt bünszövetségben vagy üzletszerűen követi el, két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A (3) bekezdés kimondja, hogy ha az elkövető gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző, önálló intézkedésre jogosult személy, a büntetés

- a) az (1) bekezdésben meghatározott esetben egy évtől öt évig,
- b) a (2) bekezdés a) pontjában meghatározott esetben két évtől nyolc évig,
- c) a (2) bekezdés b) pontjában meghatározott esetben öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés.

[106] E törvényi szabályozások alapján rögzíthető, hogy azok mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor lényegében azonos módon tartalmazták a kérdéses bűncselekmények törvényi tényállási elemeit és azok szankcionálása is megegyezett.

[107] Az elsőfokú bíróság által megállapított zsarolás büntettének alapesetéhez megkívánt fenyegetésen, mint ahogy arra a törvényszék és az ügyészség is utalt, mindkét törvény értelmező rendelkezése szerint olyan súlyos hátrány kilátásba helyezését kell érteni, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. A fenyegetés esetében, annak mivoltát nem a kifejtő elkövető, hanem az elszenvedő sértett oldalán kell vizsgálni, ugyanis a fenyegetés a sértett akarására ráhatás, és közömbös, hogy a Terhelt1 azt komolyan gondolta-e, vagy sem. A fenyegetés komolysága a sértettben való félelemkeltő hatás alapján állapítható meg, melyet a Terhelt1nek is fel kell ismernie.

[108] Az elsőfokú bíróság e szempontokat mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a szolgáltatást igénylők, illetve hozzátartozóik irányában a vádlott magatartása okán a fenyegetés megvalósult. Érvelése szerint az ellátást igénylők és a hozzátartozóik

kényszerhelyzetben voltak a vádlott által szabott feltétel hatására, és alappal tartottak tőle, hogy ha nem fizetnek pénzt az alapítvány vagy a gondozási központ számlájára, nem veszik fel őket az otthonba, illetve ott nem maradhatnak.

[109] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alapvetően piaci alapú, de bizonyos esetekben államilag támogatott időszonthi ellátások területén az, hogy valamely otthon fenntartói mindenkitől jogellenesen a törvényben előírtan túli befizetést kérnek az otthonba való tartós bekerülésért súlyos hátrány kilátásába helyezéseként nem értékelhető, így fenyegetést nem valósít meg. A megoldást igénylő élethelyzet ugyanis a Terheltli magatartástól függetlenül fennállt, a Terheltli által vezetett intézmény által biztosított ellátás igénybe vétele ezen élethelyzetnek csupán egy lehetséges, de nem kizárólagos megoldása volt, az érintettek számára valamely szempontból előnyösként értékelt elhelyezés megszűnésének kilátásba helyezése szabad döntéshozatalt befolyásolhatta, de azt korlátozó, vagy kizáró körülményként nem értékelhető. Az ellátás megszüntetése – melyre a Terheltli magatartástól független, törvényben meghatározott egyéb okokból – pl. házirend megsértése – is bármikor sor kerülhetett volna –valójában mindössze azt eredményezte volna, hogy az ellátásról más módon – más intézmény igénybe vétele mellett kell gondoskodni, a rászorulóknak ellátatlanul maradásának lehetősége létező szociális háló, intézményrendszer és ellátási kötelezettség mellett fel sem merülhet. Mindezt jól példázza az is, hogy – mint ahogy az a tényállás kiegészítéséből is következik – az ellátásra szorulóknak egy része, illetve hozzátartozóik kedvező üzleti ajánlatként tekintettek a vádlotti pénzkérésre, melynek révén a piaci árnál jobb érték-ár arányban vehettek igénybe egy szolgáltatást, amit maguk is elfogadtak. Mindezek alapján a fenyegetés az irányukban fel sem merülhetett.

[110] Megjegyzi az ítéltábla, egyetértve a főügyészségi fellebbezésben foglaltakkal, hogy a kényszerhelyzetként értékelt körülmény egyébként a hagyományos vesztegetési ügyek egy részére jellemző módon megállapítható. A betegek azért adnak előre nagyobb összegű hálapénzt az orvosnak, mert tartanak tőle, hogy egyébként nem járna el velük olyan korrekten, mint ahogy az a munkaköri kötelessége. Az ügyintézőnek gyakran azért fizetnek vesztegetési pénzt, mert tartanak tőle, hogy egyébként a kötelességét nem végezné el és így hátrányba kerülnének. A Btk. 300/A. § (1) bekezdése és az 1978. évi IV. tv. 258/A. § 2. pontja ennek kapcsán emeli ki, hogy kötelességszegés a kötelességnek az előny adásához kötött teljesítése is, de ez a megállapítás következik az EBH1999.81. számú elvi bírósági határozatból (BH.2000.238. számú eseti döntés) is, amely a kényszerhelyzetben levő vállalkozóknak hitelt nyújtó pénzintézeti vezető felelősségét állapítja meg, korrupciós bűncselekményben.

[111] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása során foglalkozott az utóbbi eseti döntésben rögzítettekkel és a két ügy közötti különbségeket is elemezte a [157] bekezdésében, azonban az érvelés első hivatkozása, mely szerint a hiteligénylők az elvi határozatban rögzítettek szerint nem voltak kényszerhelyzetben, azért nem állja meg a helyét, mert a döntés mind a címében, mind az indokolásában egyértelműen rögzítette, hogy a hiteligénylők kényszerhelyzetben voltak, arra történt hivatkozással, hogy ezt megelőzően már több kereskedelmi bankkal is eredménytelenül tárgyaltak. A törvényszék által nevesített másik ok, nevezetesen, hogy a jogeset szerinti hátrány nem alkotmányos alapjogot érintett, pedig büntetőjogilag közömbös, a köz- és magánszolgáltatók közötti különbségtétel éppen az ügyekben konkrétan nyújtott szolgáltatások jellegére tekintettel nem indokolt.

[112] A fentiekre tekintettel a bírósági ítélet [153] bekezdésében foglaltakkal szemben a vesztegetés és a zsarolás elhatárolásának nem lehet az alapja az, hogy az előny adására milyen okból kerül sor, annak nyújtója azzal saját magának is jogtalan előny szerzését, vagy éppen hátrány elkerülését célozza.

[113] A törvényszék érvelése szerint azért sem lehet vesztegetésként értékelni a vádlott magatartását, mert az igénylők bár a vádlott tevékenységével összefüggésben, de nem rá, hanem az önkormányzatra tekintettel teljesítettek befizetéseket. Ez az okfejtés ellentétes a törvény fentebb idézett szövegével, mely szerint a vesztegetésnek pusztán annyi a feltétele, hogy valaki a tevékenységével kapcsolatban jogtalan előnyt kérjen, ami jelen esetben maradéktalanul megvalósult.

[114] Itt szükséges utalni arra is, hogy alaki halmazat esetén a vagyon elleni bűncselekmény megállapítására azonos vagy súlyosabb büntetési tétellel fenyegetett vesztegetés törvényi tényállási elemeinek egyidejű megvalósulása mellett a specialitás, de a konzumpció elvéből fakadóan sem kerülhet sor. A helyes minősítés érdekében tehát a továbbiakban az képezte vizsgálat tárgyát, hogy a vesztegetés törvényi tényállási elemei megvalósultak-e.

[115] A jogtalan előny kérése a vádlott részéről nem vitatott, azt maga sem tagadta. A befizetést az ellátás feltételül szabta, ezért azt alapítványi támogatásként maga sem értékelhette. A Gondozási Központ a szervezeti és működési szabályzat szerint költségvetési szerv, mely egyúttal gazdálkodó szervezetnek is minősül, a korábbi szabályozás alapján a Ptk. 685. § c) pontja, míg a jelenlegi szabályozás szerint a Pp. 7. § 6. pontja alapján. Figyelemmel arra, hogy a vádlott e gazdálkodó szervezet részére végzett tevékenységével kapcsolatban kérte a jogtalan előnyt, a vesztegetés e tényállási eleme is megvalósult.

[116] A Budapest Környéki Törvényszék ítélete indokolásának [155] bekezdésében helyesen utalt arra, hogy a vádlott kötelességének teljesítését (rászorultság és szabad férőhely esetén a szerződések megkötését) az által kért befizetések teljesítésétől tette függővé. Figyelman kívül hagyta azonban, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 258/A. § 2. pontja és az elbíráláskor hatályos Btk. 300/A. § (1) bekezdése alapján egyaránt kötelességszegés a kötelességnek az előny adásához kötött teljesítése is. E minősítő körülmény akkor valósul meg, amikor a passzív vesztegető döntése egyébként megfelelt a vonatkozó jogilag kikényszeríthető szabályoknak, csak nem biztos, hogy ugyanazt a döntést hozta volna meg az adott előny nélkül is. Jelen esetben ez a vádlott tekintetében kétséget kizáróan megállapítható, a kötelességszegése ily módon valósult meg. Az elsőfokú bíróság által elemzetteknek, hogy a vád tárgyát képezte-e az a kötelességszegés, hogy az intézetbe történt felvételhez a szakvélemények beszerzését elmulasztotta-e, vagy sem, illetve, hogy az igazolások megfelelőek voltak-e, vagy sem, nem volt jelentősége.

[117] A további minősítő körülmények tekintetében az ítéltábla rögzíti, hogy az 1978. évi IV. tv. 137. § 9. pontja és Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja szerint üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik.

[118] E kritériumokat szem előtt tartva megállapítható, hogy a vádlott cselekményei ugyanolyan bűncselekményeket valósítottak meg, ezért e törvényi feltétel megléte nem kérdéses.

[119] A kiforrott bírói gyakorlat szerint – mely tükröződik a BH2008.174. eseti döntésben is, de az EBH 1999.81. számú elvi bírósági határozatból is ez következik – az üzletszerűség megállapításának nem feltétele, hogy az elkövető cselekményével megszerzett haszonnal saját maga rendelkezze, rendszeres haszonszerzésre törekszik az is, aki cselekményeit más személy hasznára, vagyoni gyarapodása érdekében követi el. Az irányadó tényállás szerint a vádlott munkakörét felhasználva, ismétlődően próbált az önkormányzatnak, illetve az alapítványnak jogellenes bevételt biztosítani, azaz rendszeres haszonszerzésre törekedett, ezért cselekményei üzletszerűen elkövetettként értékelendők.

[120] Az e körben hivatkozott 3/2011. (X. 14.) Büntető Jogegységi Határozat indokolása mindezzel nem ellentétes. A jogegységi határozat indokolása ugyanis az üzletszerűséget valójában, mint személyhez tapadó körülményt rögzíti és ezzel összefüggésben mutat rá arra, hogy a részes – a részesség járulékos jellegéből adódóan – a kizárólag a tettes által megvalósított bűncselekményért vonható felelősségre, azaz adott bűncselekmény tekintetében az üzletszerűség akkor állapítható meg, ha annak feltételei a tettes tekintetében fennállnak. A jogegységi tanács nem azt kívánta kifejezésre juttatni, hogy az üzletszerűség csak saját haszonszerzés esetén valósulhat meg, hanem – mint ahogy később utalt is rá, ezt azért vette górcső alá, mert ebből fakadóan fejtette ki azt az álláspontját, hogy a járulékoság elve folytán a részes üzletszerűsége esetén is a cselekményének jogi minősítése a tettesi cselekmény jogi minősítéséhez igazodik és a részesi oldalon üzletszerűen elkövettként akkor minősülhet a bűncselekmény, ha a rábírás maga üzletszerű bűnelkövetésre irányul, avagy a bűnsegéd az üzletszerűen elkövetett tettesi alapcselekményhez nyújt segítséget.

[121] A vesztegetés további minősített esete valósul meg akkor, ha az elkövetési magatartást a gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző, önálló intézkedésre jogosult személlyel kapcsolatban követik el. Önálló intézkedésre jogosultak azok, akik a tevékenységüket közvetlen irányítás nélkül, önállóan végzik, önállóan hozzák meg a döntéseiket az adott szerv működését vagy a szervvel kapcsolatba kerülő személyek jogait vagy érdekeit érintő lényeges kérdésekben, attól függetlenül, hogy az adott szervezeten belül vannak-e utasításra jogosult feletteseik. Ezt mindig az adott ügyben őket ténylegesen megillető jogosítványok alapján kell eldönteni. Ebbe a körbe tartoznak a vezető beosztású személyek, azok, akik a szervezet képviselőjére jogosultak, valamint az érdemi döntéseket lényegesen befolyásoló, a döntések előkészítésében közvetlenül közreműködő beosztottak is. E kritériumok alapján a vádlott ilyen önálló intézkedésre jogosult személynek minősül, mint az intézmény vezetője, aki saját hatáskörében, jogilag szabályozott keretek között, önálló döntéseket hozhatott.

[122] E minősített esethez kapcsolódóan eltérő súlyú büntetési tétellel fenyegetett további minősített esetként valósul meg a bűncselekmény, ha azt bünszövetségben vagy üzletszerűen követik el, s ha a cselekmény e szerint valósult meg, a jogtalan előnyért történt kötelességszegés, mint minősítő körülmény nem nyerhet külön értékelést, ezért azt a büntetéskiszabási körülmények között kell majd megjeleníteni.

[123] A jogalkotó a vesztegetés büntetettét mind az elkövetéskori, mind az elbíráláskori Btk-ban lényegében azonos módon szabályozta és azok büntetési tételében sem volt különbség, ezért vizsgálat alá kellett venni, hogy mely anyagi jogi szabály alkalmazása indokolt a jelen ügyben. Ennek során figyelemmel kellett lenni arra, hogy a jelenlegi Btk. kedvezőbb szabályozást tartalmaz a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés tekintetében, ugyanis e Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatától függetlenül, míg az elkövetéskor hatályban volt Btk. a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját úgy szabályozta, hogy arra legkorábban csak akkor kerülhetett sor, a 47. § (2) bekezdés alapján, ha az elítélt börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte. E szabályozásokra a 4/2013. BK. vélemény alapján figyelemmel kellett lenni az alkalmazandó jogszabály megválasztása során. Ezen túlmenően azonban a pénzbüntetés napi tételének a legkisebb összege is a jelenlegi Btk. szerint kedvezőbb -az elkövetéskori szabályozás alapján, az az 1978. évi IV. tv. 51. § (3) bekezdése alapján 2.500 forint volt, míg a jelenlegi Btk. 50. § (3) bekezdése alapján 1.000 forint, mindezen körülményekre tekintettel a jelenleg hatályos Btk. szerint kellett minősíteni a bűncselekményeket. Az ítéltábla ezért a

vádlott bűnösségét 18 rendbeli, gazdálkodó szervezet részére tevékenységet végző, önálló intézkedésre jogosult személy által üzletszerűen elkövetett, a Btk. 291. § (1) bekezdésében meghatározott, és (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntetében állapította meg, mely cselekmények rendbelisége azoknak az ügyeknek a számához igazodott, amelyekben a vádlott a jogtalan előnyt kérte.

[124] A védő azon érvelését, hogy a vádlott a Btk. 20. § (2) bekezdésében meghatározott büntethetőséget kizáró ok - társadalomra veszélyességben való tévedés - címén sem lett volna büntethető, a törvényszékhez hasonlóan, a másodfokú bíróság sem osztotta.

[125] E jogszabályi hivatkozás alapján nem büntethető, aki a cselekményt abban a téves feltevésben követi el, hogy az a társadalomra nem veszélyes, és erre a feltevésre alapos oka van.

[126] A cselekmény társadalomra veszélyességének felismerése értékelés eredménye, amelynél az elkövető számára az a meghatározó, azt kell tudnia, hogy a közösség, a társadalom többsége miként értékeli bizonyos magatartást. Ennek legmegbízhatóbb forrása viszont a jogszabály. Amennyiben tehát valamely cselekmény társadalomra veszélyességét jogszabály értékeli, a jogszabályt ismerő elkövető a társadalomra veszélyességet illetően nem lehet tévedésben.

[127] A vádlott, mint ahogy arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott, pontosan ismerte a szociális intézményvezetői tevékenységére vonatkozó jogszabályi előírásokat, ennek megfelelően tisztában volt a kifejezetten tiltó rendelkezésekkel is, nevezetesen, hogy az 1993. évi III. tv. 119/A. § alapján az ellátottól, a törvényes képviselőjétől vagy hozzátartozójától a térítési díjon felül pénzbefizetés vagy más vagyoni előny nyújtása nem kérhető. A működéssel kapcsolatban történő jogtalan előny kikötésének és elfogadásának büntetőjogilag tilalmazott volta pedig közismert. A Terheltl vitathatatlanul tudta, hogy az ellátásra szoruló, illetve hozzátartozóik elé terjesztett feltétel jogtalan, és azt is, hogy a társadalmi közfelfogás azt miként értékeli. Nem volt kétséges előtte, hogy a befizetések az önkormányzatnak az intézmény tartós ellátásra tétele miatt kialakult aggasztó pénzügyi helyzetén javítanak, és e körben annak, hogy mindez a polgármester, az alpolgármester, a jegyző és a képviselőtestület tudtával történt, nem volt jelentősége, hiszen a vádlott önálló hatáskörébe tartozott mind a rászoruló intézményi felvétele, mind a gondozás megszüntetése, mind a személyi térítési díj megállapítása. A vádlott tehát a cselekménye társadalomra veszélyességében nem tévedett, téves feltevése legfeljebb az volt, hogy a cselekmények jogellenességét a jogszerűség látszatát keltve, az alapítványi befizetésre hivatkozással, amelynek egyébként önkéntesnek kellett volna lenni, el lehet leplezni. Erre az esetre azonban a tévedés szabályai nem alkalmazhatók, büntethetőséget kizáró ok ekként nem áll fenn.

[128] A társadalomra veszélyességben való tévedés kapcsán az elsőfokú bíróság felróta a vádlottnak, hogy erkölcsileg is megkérdőjelezhető helyzetet teremtett azzal, hogy a befizetések mértékének meghatározásakor a rászoruló vagyoni helyzete alapján is különbséget tett ([145] bekezdés). A rendelkezésre álló adatok alapján azonban az nem volt megállapítható, hogy a vádlott az intézménybe történő felvétel kapcsán a rászoruló vagyoni helyzete alapján különbséget tett volna, minden rászorulót felvettek az intézménybe. A vádlott, csakúgy, mint a polgármester, az alpolgármester, a jegyző vagy a képviselőtestület szándéka az idők elhelyezésének a megoldására irányult, arra, hogy ne csak az átmeneti elhelyezésre legyen alkalmas az intézmény, ahonnan bizonyos idő után tartós ellátásra át kell tenni őket máshová. Az, hogy az önkormányzat vagyoni viszonyai ezt valójában nem engedték meg, illetve azok nem számításaik szerint alakultak, mert erre vonatkozóan nem került pályázat kiírásra, melyből a költségeket fedezni tudták volna, az nem az intézményvezető vádlottnak felróható felelősség. Arra figyelemmel pedig, hogy a fenti személyek együttesen a befizetések kérése mellett döntöttek, melynek összegét

nagyságrendileg meghatározták, mert más finanszírozási lehetőséget a felújítás költségeinek fedezésére, mely a tartós ellátási engedély megadásának feltétele volt, nem láttak, figyelembevéve azt is, hogy 20 millió forint kölcsönt is felvettek e célra, az az elképzelés bontakozik ki, hogy pontosan nem akartak különbséget tenni az ellátottak között e tekintetben. Az a körülmény, hogy a vádlott az így előírányzott összegtől kevesebbet kért azért, mert az ellátott vagy a hozzátartozója vagyoni helyzete azt nem engedte meg, inkább az emberségét, a méltányosságát mutatja, mintsem azt, hogy szociálisan érzéketlen lett volna, vagy vagyoni helyzetük alapján kívánta volna megítélni a gondozottakat. Az ezzel ellentétes megállapításokat az ítélet [145],[147] és [148] bekezdéseiből mellőzte az ítéletábra.

[129] A Btk. 80. § (1) bekezdése értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[130] Az elsőfokú bíróság büntetéskiszabási körülmények körében kifejtett álláspontját a másodfokú bíróság csak részben osztotta.

[131] Egyetértett azzal, hogy a vádlott büntetlen előéletét nem lehetett a javára értékelni, mert esetében e körülmény foglalkoztatásának feltétele volt, krónikus betegségeit, a két kiskorú, tartósan beteg gyermekről való gondoskodást, illetve a jelentős időmúlást helyesen vette a javára figyelembe azzal, hogy az időmúlás nem tekinthető az elévülési időt meghaladónak, mert a Btk. 26. § (2) bekezdésére figyelemmel a XXVII. Fejezetben meghatározott korrupciós bűncselekmények esetében azok büntethetősége tizenkét év elteltével évül el. A ténybeli beismerő vallomás azonban a vádlott javára szolgál, míg az a körülmény, hogy a bűncselekmények megvalósítása során a kötelességét is megszegte, a terhére értékelendő.

[132] A nagyszámú halmazatnak súlyosító körülményként való feltüntetése helytálló, az elkövetés üzletszerű, haszonszerző jellegére utalást azonban mellőzni kellett a kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel, mert e körülmény a bűncselekmények minősítő körülményeként már külön értékelést nyert. Ugyancsak nincs helye a vádlott terhén megállapított bűncselekmények minősítésére figyelemmel az okozott vagyoni hátrány nevesítésének, illetve a megtérítés körülményei vádlott javára vagy terhére történő értékelésnek, mert a tanúk által befizetett pénzösszegek a kért jogtalan előny alapjaként szolgáltak és nem a sértetteket ért vagyoni hátránynak minősülnek. E körben jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy nem értett egyet a törvényszék azon megállapításával sem, hogy a vádlottnak azon magatartását, hogy az igénylők egy részét megkereste, melynek során a befizetések visszaigénylését javasolta, kizárólag felelősség elkerülési szándékának tudta be, ennek indokát már korábban kifejtette a másodfokú bíróság. Nem osztotta az ítéletábra azt a megállapítást sem, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokozottabb lenne, mert bár kétségtelen, hogy a büntetlen előéletére nem lehetett enyhítő körülményként tekintettel lenni, de e tény, valamint az is, hogy ellene nem indult és nincs is más büntetőeljárás folyamatban, mutatja, hogy törvénytisztelő életmódot él. A bűncselekmények elkövetésére rövid időn belül, jól körülhatárolt érdekek mentén került sor, melyet egyébként az elsőfokú bíróság is érzékelt, hiszen a közérdekből és más hatására történt elkövetést a javára figyelembe vette, a nagyszámú halmazat megvalósulása is e töről fakad és nem a vádlott fokozottabb társadalomra veszélyességéből, ezért azt ily módon részére felróni nem lehetett. A vádlott szociálisan érzékeny személyiség, e megállapítás levezethető abból, hogy tartósan beteg gyermekeket fogadott örökbe, másrészt erre utal az a körülmény is, hogy a hospice ellátásban is dolgozik, illetve a tanúk által előadottak alapján az idősök gondozását illetően a munkáját lelkiismeretesen végezte.

[133] A vádlott javára és terhére mérlegelhető fenti tények, valamint a rendezett egzisztenciális és családi körülmények, a kiszabott büntetés enyhítésére adtak volna alapot, azonban a bűncselekmények helyes minősítésére figyelemmel - a vádlott által megvalósított bűncselekmények egyenként öttől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendők, a halmazati büntetés szabályaira figyelemmel így az irányadó tételkeret öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés - azok végül a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott enyhítő szakasz alkalmazására adtak lehetőséget, melyre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott két év tartamú szabadságvesztés büntetést helybenhagyta. Annak végrehajtási fokozatát helytállóan jelölte meg a törvényszék a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben.

[134] Figyelemmel arra, hogy a vádlott a bűncselekményeket haszonszerzés céljából követte el, függetlenül attól, hogy a haszon nem nála realizálódott, és megfelelő jövedelme van, a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján pénzbüntetésre is kellett ítélni, mely büntetési nem alkalmazásának a súlyosítási tilalom nem volt korlátja, hiszen az ügyészség a vádlott terhére fellebbezést jelentett be. A Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján a vádlottat 150 napi tétel pénzbüntetésre is ítélte, az egy napi tétel összegét a vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaira tekintettel pedig 1.500 forintban állapította meg. Annak átváltoztatásáról a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

[135] E büntetések állnak arányban a vád tárgyává tett bűncselekmények konkrét tárgyi súlyával, igazodnak a bűnösség fokához és az elkövető társadalomra veszélyességéhez is. Ez a joghátrány alkalmas a Btk. 79. §-ában megfogalmazott általános és egyéni büntetési célok elérésére. Az így megállapított joghátrány szükséges, de egyben elégséges is az egyéni és az általános megelőzés megvalósításához, ez előmozdíthatja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartást.

[136] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével abban a tekintetben, hogy nem szükséges a vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása, annak felfüggesztése a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése törvényes volt, a felfüggesztés próbaidejének a tartamát azonban eltúlzottnak találta az ítéltábla és azt 3 évre enyhítette a fentebb kifejtett büntetéskiszabási körülmények alapján.

[137] A másodfokú bíróság osztotta azt az elsőbírői álláspontot is, hogy mivel a vádlott a bűncselekményeket foglalkozása felhasználásával, szándékosan követte el, a Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja alapján az eltiltás nem mellőzhető. Ez összhangban áll a 18/2007. számú BK véleménnyel, mely kimondja, hogy a "foglalkozásának felhasználásával" kitétlen azt az esetet kell érteni, amikor a foglalkozás nyújtotta lehetőség közvetlen kihasználásával kerül sor a szándékos bűncselekmény elkövetésére, vagyis amikor a foglalkozás tulajdonképpen eszköze a bűncselekmény elkövetésének, más szóval az elkövető a foglalkozás által adott lehetőséget vagy alkalmat közvetlenül kihasználta. Jelen ügyben ez a vádlottnál megállapítható. Az eltiltás mértékét azonban túl súlyosnak találta a másodfokú bíróság az eset konkrét körülményeire tekintettel és azt 5 évre mérsékelte.

[138] A 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Btk. 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen.

[139] A határozat kifejti, hogy „A mentesítés alapjogi forrása az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az emberi méltósághoz való jog. Az Alkotmánybíróság szerint az emberi méltósághoz való jogból következik, hogy az elítélteknek lehetőséget kell biztosítani a rehabilitációra, arra, hogy jogsértés nélkül helytálljanak egy szabad társadalom feltételei között. A reszocializáció pedig megköveteli, hogy az arra objektív szempontok alapján

érdemesült elkövető számára egy későbbi, büntetéstől mentes életvitel feltételeit a jog megteremtse. Ez nem csupán a Terhelt1 érdeke, hanem a társadalomé is, minthogy a büntetőjogon kívüli megszorítások megszűnésével, a büntetlen előéletűeket megillető tisztségek ellátására, állások betöltésére való új lehetőségek megnyílása növeli elhelyezkedési esélyeiket, ami pedig csökkenti a társadalmi gondoskodás költségeit, lehetővé teszi az elítélt számára a bűnismétlés elkerülését.”

[140] A Btk. 102. § (1) bekezdés értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes.

[141] A büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. A felfüggesztés feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét. Az ítélkezési gyakorlat szerint az érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni [BJD 9986.], de jelentősége van a Terhelt1 által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyának és a cselekmény jellegének is [BH 1983. 221.].

[142] A bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények az érdemességet megalapozhatják [BJD 8779.], de egyben ki is zárhatják. A már értékelt körülményeknek az érdemesség vizsgálata során történő ismételt figyelembe vétele tehát a kétszeres értékelés tilalmát nem sérti.

[143] Az elsőfokú bíróság a vádlott esetében az előzetes mentesítés alkalmazására nem látott lehetőséget, a védő azonban fellebbezésében továbbra is kérte annak megfontolását az ítéltáblától.

[144] Mint ahogy arra már korábban utalt a másodfokú bíróság, a vádlott büntetlen előélete ugyan enyhítő körülményként nem volt figyelembe vehető, de az érdemlegesség körében az, hogy ellene nem indult újabb büntetőeljárás, hogy életvitele és családi körülményei rendezettek, mindenképpen értékelhető, csakúgy mint a szociális területen, gondozásban eddig kifejtett munkája, ahogyan az is, hogy cselekményének elkövetésében nem saját haszna, hanem rászoruló idősök gondozási feltételei javításának szándéka vezérelte.

[145] A vádlott személyiségére, a bűncselekmények jellegére, az elkövetés körülményeire és azok indítóokára figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottat érdemesnek látta arra, hogy számára egy későbbi, büntetéstől mentes életvitel feltételeit biztosítsa, hogy a büntetlen előéletűeket megillető tisztségek ellátására, állások betöltésére való új lehetőségek megnyílása esetén azoktól ne legyen elzárva, hogy a jelenlegi, normakövető és családja megélhetését biztosító életvitelét tovább folytathassa.

[146] Az előzetes mentesítés hatályvesztésére történő figyelmeztetés a Btk. 102. § (2) bekezdésén alapul.

[147] A fellebbviteli főügyészségnek a egyéb érdekelt18 által előterjesztett polgári jogi igény vonatkozásában tett indítványával a másodfokú bíróság egyetértett.

[148] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának [163] pontjában kifejtette, hogy a egyéb érdekelt18 által előterjesztett polgári jogi igényről azért nem rendelkezett, mert bár igénye a Be. 56. § (1) bekezdésének a) pontja szerint polgári jogi igénynek minősül, az a vádlottal szemben nem érvényesíthető, mert a kárt az önkormányzati intézmény vezetőjeként okozta. A Be. 571. § (1) bekezdése a polgári jogi igény érdemi elbírálásáról rendelkezik, annak egyéb törvényes útra utasítására a törvényszéknek nem volt lehetősége, ezért csak a károkozást és annak megtéríthetlenségét állapította meg a tényállásban.

[149] Ezzel szemben az állapítható meg a korábban kifejtettek alapján, hogy egyéb érdekelt¹⁸ az ügynek nem volt sértettje, ezért a Be. 56. § (1) bekezdésében foglaltak szerint magánfélként polgári jogi igénytel a büntetőeljárás keretei között nem léphetett fel, e jogosultság ugyanis csak az ügy sértettjét illeti meg. Erre figyelemmel a Be. 560. § (1) bekezdés j) pontja alapján az előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra kellett utasítani, mert az azzal élő személy sértetti eljárási pozíciója nem állt fenn.

[150] Az elsőfokú bíróság a lefoglalt bűnjelekről kimerítően és helytállóan, a törvénynek megfelelően rendelkezett.

[151] A törvényszék az eljárás során felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege tekintetében tévesen állapította meg azt, hogy a vádlott 35.561 forintot köteles az államnak megfizetni. A Be. 632. § (4) bekezdése alapján a vádlottat nem lehet kötelezni a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére, csak akkor, ha az az ő mulasztása folytán merült fel. Ennek figyelembevételével megállapítható, hogy az alapeljárásban összesen 9.429 forint bűnügyi költség merült fel, ezért a vádlott csak ezen összeg megfizetésére kötelezhető, a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli, ennek megfelelően korrigálta az ítéltábla az elsőfokú bíróság rendelkezését.

[152] Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés d) írt személyes adat vonatkozásában feltüntette az ítéltábla a vádlott állampolgárságát, mert azt nem tartalmazta az elsőfokú ítélet.

[153] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[154] A másodfokú bíróság ítéletével szembeni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2022. január 27. napján

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Radnainé dr. Solymosi Viktória s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2021. március 2. napján kelt 20.B.53/2020/58. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.184/2021/10. számú ítéletével 2022. január 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. január 27. napján

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

